

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U SPLITU
 Put Supavla 1

REPUBLIKA HRVATSKA
 HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
 ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	31.3.2020. 13:33:21	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/19-01/13	376-08	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-20-5		0

U IME REPUBLIKE HRV.

PRESUDA

Upravni sud u Splitu, po sutkinji toga suda Mireli Valjan-Harambašić, te Matei Feracina, zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekoma d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe [redacted] iz Zagreba, [redacted] radi rješavanja spora između korisnika i operatera, izvanraspravno, 30. ožujka 2020.,

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje točke I. i II. izreke odluke Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Klasa: UP/I-344-08/18-01/1249, Urbroj: 376-05-19-5 od 7. siječnja 2019.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Klasa: UP/I-344-08/18-01/1249, Urbroj: 376-05-19-5 od 7. siječnja 2019., u točki I. izreke rješenja djelomično je usvojen zahtjev za rješavanjem spora korisnika [redacted] ovdje zainteresirane osobe, s operatorom javnih komunikacijskih usluga Hrvatski Telekom d.d. U točki II. izreke naloženo je operatoru javnih komunikacijskih usluga Hrvatski Telekom d.d., da u roku od 15 dana od dana primitka ove odluke korisniku omogući raskid pretplatničkog ugovora za broj [redacted] bez naplate naknade, uz obvezu podmirenja dugovanja korisnika nastalih do trenutka podnošenja prvog prigovora operatoru. U točki III. izreke u preostalom dijelu zahtjev za rješavanje spora korisnika [redacted] s operatorom javnih komunikacijskih usluga Hrvatski Telekom d.d., odbijen je kao neosnovan.

Tužitelj je kod Upravnog suda u Zagrebu podnio tužbu protiv osporenog rješenja tuženika od 7. siječnja 2019., koji spis je zaprimljen kod Upravnog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem: UsI-435/19. Iz obavijesti Ureda predsjednika ovog suda, broj: 31 Su-581/2019-3 od 15. srpnja 2019. razvidno je da je rješenjem predsjednika Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: 31 Su-384/2019-2 od 8. srpnja 2019. po prijedlogu predsjednice Upravnog suda u Zagrebu navedeni predmet ustupljen ovom sudu u rad.

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi kako je dana 15. listopada 2018. zaprimio zahtjev za rješavanjem spora između korisnika [redacted] ovdje zainteresirane osobe, a koji zahtjev je korisnik podnio jer osporava valjanost sklopljenog pretplatničkog ugovora tvrdeći da nije zatražio aktivaciju novog broja, već isključivo prijenos broja. Ne upuštajući se u ocjenu korisnikovog gornjeg navoda, ravnatelj tuženika je pozivanjem na članak 41. stavak 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama (dalje ZEK-a) i čl. 72. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZZP), donio pobijanu Odluku. Tužitelj ne spori da ugovor sklopljen izvan poslovnih prostora treba sadržavati odredbe usklađene sa ZZP-om, a koje uključuju obavijest

o pravu na jednostrani raskid ugovora u roku od 14 dana od dana sklapanja ugovora izvan poslovnih prostorija. Predmetna informacija čini sastavni dio pretplatničkih ugovora sklopljenih izvan poslovnih prostora, pa je tako sadržana i u ugovoru sklopljenom između korisnika i tužitelja. Nadalje, navodi da Pravilnik o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga, koji se kao *lex specialis* primjenjuje na ugovorni odnos između korisnika i tužitelja, u čl. 9. a st. 2. Pravilnika detaljno propisuje način kako trgovac (odnosno operator) kod ugovora sklopljenih izvan poslovnih prostorija mora obavijestiti potrošača o spomenutom pravu na jednostrani raskid ugovora. Smatra da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo utvrdivši da kod ugovora sklopljenih izvan poslovnih prostorija postoji obveza operatora da korisniku dostavi obavijest o sklopljenom ugovoru koja sadrži predmetnu obavijest o raskidu, budući da je kod ugovora sklopljenih izvan poslovnih prostorija obveza obavješćavanja o pravu na jednostrani raskid predviđena isključivo putem obrasca zahtjeva za zasnivanje ugovora. Da je tužitelj pravilno ispunio predmetnu obvezu obavješćavanja da je jasno vidljivo iz dostavljenog ugovora sklopljenog između korisnika i tužitelja, koji sadrži opisanu obavijest o pravu na raskid ugovora, a koja je korisniku, budući da je ugovor potpisao, morala biti poznata. Stoga drži da je neutemeljen navod tuženika da tužitelj nije u postupku dostavio dokaz da je korisnik zaprimio spomenutu dokumentaciju, iako je korisnik istu potpisao. Tuženik je zaključujući da korisnik nije zaprimio ugovornu dokumentaciju, odnosno da korisnik nije bio upoznat sa svim bitnim elementima ugovornog odnosa, pogrešno utvrdio činjenično stanje, budući da je, kako je već opisano, korisnik potpisao predmetnu dokumentaciju čime je nesumnjivo bio upoznat sa sadržajem ugovora, što uostalom niti sam korisnik ne spori. Zaključno, tužitelj ističe kako je Pravilnikom obveza dostave potvrde o sklopljenom ugovoru propisana, sukladno čl. 9. Pravilnika, samo za ugovore sklopljene na daljinu, dok je kod ugovora sklopljenih izvan poslovnih prostorija obavješćavanje potrošača o pravu na raskid predviđeno putem obrasca zahtjeva za zasnivanje ugovora, kako je već opisano. Takvo razlikovanje načina obavješćavanja korisnika životno je i logično s obzirom da kod ugovora izvan poslovnih prostorija korisnik već trenutkom sklapanja ugovora zaprima svu potrebnu dokumentaciju koja sadrži propisane informacije. Dodatno, napominje da se ratio propisivanja obveze slanja pisanih obavijesti isključivo u slučaju sklapanja ugovora na daljinu ogleda u činjenici da pri takvom načinu sklapanja ugovora ne postoji neposredna mogućnost uvidu u ugovornu dokumentaciju, te ju je stoga potrebno korisniku naknadno dostaviti. Slijedom svih navoda iznesenih u tužbi, tužitelj predlaže da sud usvoji tužbeni zahtjev tužitelja i donese presudu kojom će poništiti točku I. i II. odluke ravnatelja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti Klasa: UP/I-344-08/18-01/1249, Urbroj: 376-05-19-5 od 7. siječnja 2019.

Tuženik u dostavljenom odgovoru na tužbu ističe kako prema datumu primitka označenom na tužbi proizlazi kako je tužba podnesena nepravodobno, obzirom da je tužitelj Odluku zaprimio 8. siječnja 2019. (na dostavnici pogrešno otisnut datum, 8. siječnja 2018.), a upravnu tužbu podnio je 8. veljače 2019., dakle nakon proteka roka od 30 dana od dana primitka osporavanog upravnog akta. Nastavno na navedeno, tuženik predlaže da Sud rješenjem odbaci tužbu kao nepravodobnu, sukladno članku 30. stavku 1. točki 1. Zakona o upravnim sporovima. Ukoliko Sud utvrdi kako je tužba pravodobna, tuženik opreza radi u daljnjem tekstu iznosi očitovanje na navode tužbe.

Tuženik je proveo postupak temeljem članka 51. Zakona o elektroničkim komunikacijama, koji se odnosi na rješavanje sporova između krajnjih korisnika usluga i operatora javnih komunikacijskih usluga, povodom zahtjeva zainteresirane osobe vezano za prigovor kojim osporava valjanost sklopljenog pretplatničkog ugovora tvrdeći da nije zatražio aktivaciju novog broja, već isključivo prijenos broja. Tuženik u cijelosti osporava navode iz tužbe, što u nastavku odgovora na tužbu dodatno obrazlože, te predlaže Sudu temeljem članka 57. ZUS-a odbiti tužbu kao neosnovanu.

Tuženik ističe kako je člankom 51. ZEK-a propisan djelokrug postupanja tuženika, pa tako u slučaju spora između krajnjeg korisnika usluga i operatora javnih komunikacijskih usluga u vezi s pružanjem usluge, iznosom kojim je korisnik zadužen za pruženu uslugu, kakvoćom pružene usluge, prigovorom zbog povrede odredaba pretplatničkog ugovora, te zbog povrede prava u vezi sa zaštitom pristupa otvorenom internetu, krajnji korisnik usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora tuženika. Tuženik je u svrhu provjere navoda tužitelja i zainteresirane osobe, odnosno utvrđivanja nadležnosti za postupanje po zahtjevu zainteresirane osobe tijekom postupka zatražio cjelokupnu dokumentaciju. Vezano uz navedeno, zainteresirana osoba je uz svoj zahtjev za rješavanje spora u spis dostavila dokumentaciju, pa tako između ostalog, i presliku Zahtjeva za fiksnim uslugama Hrvatskog Telekom d.d. od 30. svibnja 2018. koja, za razliku od preslike Zahtjeva dostavljene od strane tužitelja, a suprotno tvrdnjama tužitelja, ne sadrži obavijest potrošača za fiksne usluge Hrvatskog Telekom d.d., dok je preslika prethodne obavijesti dostavljena u spis od strane tužitelja nečitka te nije moguću utvrditi točan sadržaj iste.

Nadalje, suprotno navodima tužitelja, a uzimajući u obzir kako se ugovor uobičajeno potpisuje na njegovu kraju, a preslika Zahtjeva dostavljena od strane tužitelja, kao privitak, tj. na njegovom samom kraju, sadrži potvrdu prethodne obavijesti, bez potpisa zainteresirane osobe kojim ista potvrđuje kako je upoznata sa postojanjem i sadržajem iste, te nije transparentno je li ista dio samog ugovora, kako tvrdi tužitelj. Uzimajući u obzir prethodno navedeno, u situaciji kada nije moguće utvrditi je li ista inkorporirana u sam sadržaj ugovora, također nije moguće utvrditi je li u konkretnom slučaju njen sadržaj komuniciran zainteresiranoj osobi. Nastavno na navedeno, uzimajući u obzir kako tužitelj nije dostavio valjan dokaz kako je zainteresirana osoba bila upoznata sa svim bitnim elementima ugovornog odnosa te je bila uskraćena donijeti informiranu odluku o eventualnom raskidu ugovora u roku od 14 dana na što je imala pravo temeljem članka 72. ZZP-a, obzirom da je isti sklopljen izvan poslovnih prostorija, to tuženik smatra kako je u konkretnom slučaju pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i na ispravan način primijenio odredbe zakona te donio Odluku u okviru nadležnosti propisane ZEK-om. Slijedom navedenog, tuženik je rješavajući u ovoj upravnoj stvari poduzeo sve radnje u okviru svojih ovlasti, a sukladno načelu utvrđivanja materijalne istine iz članka 8. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 47/09 - dalje: ZUP-a). Stoga tuženik naglašava kako je Odluka zakonita i donesena u okviru njegove zakonske nadležnosti te predlaže Sudu temeljem članka 57. ZUS-a, odbiti tužbu u cijelosti kao neosnovanu.

Zainteresirana osoba u dostavljenom odgovoru na tužbu navodi da dokaz na koji se tužitelj poziva nije ugovor nego zahtjev od 30. svibnja 2018. Ističe da stranicu 6. istoga do sada nikada nije vidio, već je dobio samo stranice 1-5 od njihovog predstavnika.

Prije svega, u pogledu tuženikova prigovora nepravovremenosti tužbe, istaknuti je sljedeće:

Prema odredbi članka 24. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17, u daljnjem tekstu: ZUS-a) tužba se podnosi sudu u roku 30 dana od dostave osporene pojedinačne odluke.

Kako je tužitelj zaprimio osporeno rješenje tuženika 8. siječnja 2019., što je vidljivo iz sadržaja dostavnice koja prileži tom rješenju (uz napomenu tuženika kako je pogrešno umjesto 8. siječnja 2019. otisnut datum 8. siječnja 2018.), a tužbu je podnio, poštom i preporučeno, 7. veljače 2019. godine, po ocjeni ovog suda, tužba je pravovremeno podnesena u roku propisanom člankom 24. stavkom 1. ZUS-a. U tom smislu, prigovor tuženika nije osnovan, pa nisu ispunjeni zakonski uvjeti za odbačaj tužbe kao nepravovremene.

Kako iz sadržaja tužbe proizlazi da tužitelj osporava samo primjenu materijalnog prava, te kako stranke nisu izričito zahtjevale održavanje rasprave u smislu odredbe iz članka 36. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12. i 152/14,

94/16 i 29/17, nastavno: ZUS), sud je, bez održavanja rasprave, na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (članak 55. stavak 3. ZUS) ocijenio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

U upravnom sporu sud je izvršio uvid u predmetni spis, spis tuženika te sve isprave koje prileže u istome.

Odredbom članka 51. stavak 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj: 73/08, 90/11, 133/12, 80/13, 71/14 i 72/17, dalje ZEK-a), propisano je da u slučaju spora između krajnjeg korisnika usluga i operatora javnih komunikacijskih usluga u vezi s pružanjem usluga, iznosom kojim je zadužen za pruženu uslugu, kakvoćom pružene usluge, prigovorom zbog povrede odredaba pretplatničkog ugovora ili prigovorom zbog povrede prava u vezi sa zaštitom pristupa otvorenom internetu krajnji korisnik usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Agenciji u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz članka 50. stavka 13. ovoga Zakona. Zastara osporene tražbine ne teče za vrijeme rješavanja spora pred Agencijom, a operator javnih komunikacijskih usluga za to vrijeme ne smije pokrenuti postupak prisilne naplate niti ustupiti osporenu tražbinu.

Prema odredbi članka 41. stavku 1. ZEK-a, prava i obveze iz pretplatničkog odnosa između operatora javnih komunikacijskih usluga i pretplatnika tih usluga uređuju se njihovim međusobnim ugovorom (u daljnjem tekstu: pretplatnički ugovor).

Stavkom 4. navedenog članka ZEK-a propisano je da sastavni dio pretplatničkog ugovora čine opći uvjeti poslovanja, uvjeti korištenja usluga i cjenik usluga za koje se taj ugovor sklapa. Pretplatnički ugovor mora sadržavati odredbe koje su utvrđene posebnim zakonom kojim je uređena zaštita potrošača, te drugim posebnim propisima. Obvezno trajanje pretplatničkog ugovora ne može biti dulje od dvije godine, pri čemu operatori javnih komunikacijskih usluga moraju nuditi i pretplatničke ugovore u trajanju od jedne godine. Ugovori sklopljeni putem sredstava daljinske komunikacije ili elektroničke trgovine, kao i ugovori sklopljeni izvan poslovnih prostora operatora, moraju sadržavati odredbe u skladu s posebnim propisima, a koji posebni propis je u konkretnom slučaju Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 41/14 i 110/15 - dalje: ZZZP).

Prema pak odredbi članka 57. stavku 1. točki 8. ZZZP-a, prije nego što potrošač sklopi ugovor izvan poslovnih prostorija, odnosno ugovor na daljinu ili bude obvezan odgovarajućom ponudom, trgovac ga mora na jasan i razumljiv način obavijestiti o uvjetima, rokovima i postupku izvršavanja prava na jednostrani raskid ugovora kao i o obrascu za jednostrani raskid ugovora sukladno članku 74. stavku 1. ovoga Zakona, u slučajevima u kojima to pravo postoji.

Člankom 72. stavkom 1. ZZZP-a, propisano je da potrošač ima pravo, ne navodeći razloge za to, jednostrano raskinuti ugovor sklopljen izvan poslovnih prostorija ili sklopljen na daljinu u roku od 14 dana.

Odredbom članka 73. stavkom 1. ZZZP-a, propisani je da ako trgovac nije obavijestio potrošača o njegovu pravu na jednostrani raskid ugovora sukladno članku 57. stavku 1. točki 8. ovoga Zakona, pravo potrošača na jednostrani raskid ugovora iz članka 72. ovoga Zakona prestaje po isteku 12 mjeseci od isteka roka za raskid iz članka 72. ovoga Zakona.

Prema članku 8. stavku 17. Pravilnika o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga (Narodne novine, broj: 154/11, 149/13, 82/14, 24/15 i 42/16 - dalje: Pravilnika), na ugovore sklopljene na daljinu i ugovore sklopljene izvan poslovnih prostora operatora na odgovarajući način primjenjuju se odredbe posebnih zakona.

Prema pak članku 9. a. stavku 2. Pravilnika, obrazac zahtjeva za zasnivanje pretplatničkog ugovora mora sadržavati sve informacije sukladno članku 8. stavku 4. ovog pravilnika, kao i posebno istaknutu obavijest o pravu na raskid ugovora koji teče od dana sklapanja ugovora.

Iz dokumentacije koja prileži spisu tuženika proizlazi da je zainteresirana osoba 15. listopada 2018. podnijela zahtjev za rješavanjem spora kojim osporava aktivaciju priključka broj: [] i zaduženje računa od lipnja 2018., te kojim sadržajno osporava valjanost sklopljenog pretplatničkog ugovora i traži raskid ugovora bez plaćanja naknade.

Među strankama nije sporno da je ugovor o zasnivanju pretplatničkog odnosa sklopljen izvan poslovnih prostorija.

Među strankama je sporno je li zainteresirana osoba na jasan i razumljiv način obaviještena o njezinom pravu da, ne navodeći razloge, sukladno članku 72. stavku 1. ZZP-a raskine ugovor u roku od 14 dana, a u svezi s člankom 57. stavkom 1. točkom 8. ZZP-a, odnosno sporna je zakonitost točke I. i II. izreke odluke tuženika.

Tuženik je osporenu odluku kojom je odlučujući o podnesenom zahtjevu za rješavanje spora, naložio operatoru javnih komunikacijskih usluga Hrvatski Telekom d.d., ovdje tužitelju, da korisniku, ovdje zainteresiranoj osobi, omogući raskid pretplatničkog ugovora za broj [] bez naplate naknade, uz obvezu podmirenja dugovanja korisnika nastalih do trenutka podnošenja prvog prigovora operatoru, uz obrazloženje, u bitnom da se u konkretnom slučaju radi o ugovoru sklopljenom izvan poslovnih prostorija, koji pozivom na članak 41. stavak 4. ZEK-a, upućuje na primjenu odredbi ZZP, te je utvrdio da je tužitelj dostavio u spis zahtjev i obavijest potrošaču za fiksne usluge HT, ovdje zainteresiranoj osobi, ali da nije dostavio dokaz da je zainteresirana osoba bila upoznata sa svim bitnim elementima ugovornog odnosa. Na opisan način da je zainteresirana osoba bila uskraćena donijeti informiranu odluku o eventualnom raskidu ugovora u roku od 14 dana, na što je imala pravo temeljem članka 72. ZZP-a. Kako tužitelj nije dostavio dokaz da je korisnika upoznao s pravom iz članka 72. ZZP-a, a isti osporava valjanost pretplatničkog ugovora, utvrdio je da zainteresirana osoba ima pravo jednostrano raskinuti ugovor u zakonom propisanom roku od 12 mjeseci sukladno članku 73. ZZP-a, jer tužitelj nije dokazao da je korisnika, ovdje zainteresiranu osobu, u potpunosti obavijestio o bitnim sastavnicama ugovora, a koji je sklopljen izvan poslovnih prostorija. Isto tako, utvrdio je da nije poštivano osnovno načelo iz članka 5. stavka 4. točke 4. ZEK-a o pružanju jasnih i transparentnih obavijesti o uvjetima i korištenju usluga, a temeljem kojih obavijesti bi korisnik jasno i bez dvojbe znao za svoja prava i obveze iz pretplatničkog ugovora.

Uvidom u presliku Zahtjeva za fiksnim usluga Hrvatskog Telekom d.d. od 30. svibnja 2018. dostavljenu od strane zainteresirane osobe u spis tuženika, razvidno je da je ista uz zahtjev za rješavanje spora u spis dostavila dokumentaciju, koja ne sadrži obavijest potrošača za fiksne usluge Hrvatskog Telekom d.d., već sadrži zahtjev za fiksnim uslugama Hrvatskog telekoma (stranice 1-4), te potpisani Ugovor o izgradnji kućne optičke instalacije (stranica 5) od 30. svibnja 2018., na poleđini kojeg je prikaz mjesečnih troškova za ugovorene usluge, a koja ne sadrži obavijest potrošača za fiksne usluge Hrvatskog Telekom d.d.

Također je u spisu tuženika, od strane tužitelja dostavljena preslika Zahtjeva za fiksnim usluga Hrvatskog Telekom d.d. od 30. svibnja 2018., te potpisani Ugovor o izgradnji kućne optičke instalacije (stranica 5) od 30. svibnja 2018., na poleđini kojeg je prikaz mjesečnih troškova za ugovorene usluge, te obavijest potrošača za fiksne usluge Hrvatskog Telekom d.d. (stranica 6), a što je tužitelj priložio i uz ovu tužbu.

Slijedom navedenog, Sud u cijelosti prihvaća pravilnim stav tuženika iznesen u odgovoru na tužbu da nije moguće utvrditi je li obavijest potrošača zaista tužitelju uručena prilikom sklapanja predmetnog ugovora, a uzimajući u obzir kako se ugovor uobičajeno potpisuje na njegovu kraju, dok je preslika prethodne obavijesti dostavljena od strane tužitelja, bez potpisa zainteresirane osobe kojim ista potvrđuje kako je upoznata sa postojanjem i sadržajem te obavijesti, te se na temelju iste ne može sa sigurnošću utvrditi je li zainteresirana osoba upoznata sa postojanjem i sadržajem iste, pa utoliko Sud zaključuje da tužitelj, na kojem je teret dokaza prema članku 60. ZZP-a, nije dostavio valjan dokaz da je

zainteresirana osoba bila upoznata sa svim bitnim elementima ugovornog odnosa, pa tako i sa obavijesti o mogućnosti raskida sklopljenog ugovora izvan poslovnih prostorija u roku od 14 dana, sukladno članku 72. stavku 1. ZZP-a. U navedenim okolnostima, ne postupanjem sukladno citiranoj odredbi članka 57. stavka 1. točki 8. ZZP-a, dolazi do primjene članka 73. stavak 1. ZZP-a, na koji način je odlučujući o podnesenom zahtjevu za rješavanjem spora zainteresirane osobe, tuženik i riješio o predmetnom zahtjevu.

Također, Sud napominje kako se predmetna obavijest, kao sastavni dio zahtjeva za fiksnim uslugama, nalazi na stranici 6., odnosno nakon potpisanog ugovora o pretplatničkom odnosu (stanica 5), iz čega slijedi da takav način obavještanja nije u skladu s odredbom članka 57. stavkom 1. točkom 8. ZZP-a, sukladno kojem bi takva obavijest trebala biti sadržana u dijelu zahtjeva za fiksnim uslugama, dakle svakako prije sklopljenog pretplatničkog ugovora, pri čemu niti odredba članka 9. a stavak 2. Pravilnika na koju se poziva tužitelj ne propisuje drugačije.

Slijedom ovako izloženog stanja stvari, po ocjeni ovog suda, tuženik je osporenu odluku u točki I. i II. izreke pravilno i zakonito donio pozivom na mjerodavne odredbe ZEK-a i ZZP-a, te su svi prigovori tužitelja iz tužbe neosnovani, a na koje se tuženik detaljno očitovao.

Stoga, a budući da je odluka tuženika zakonita, valjalo je, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan, odnosno presuditi kao u izreci presude.

U Splitu, 30. ožujka 2020.

SUTKINJA

Mirela Valjan-Harambašić, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dopuštena je žalba, u roku 15 dana od dana primitka pisanog otpravka presude, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, putem ovog suda, pisano, za Visoki upravni sud Republike Hrvatske. (čl. 66. ZUS-a).

Za točnost otpravka – ovlaštenu službenik
Matea Feracina

